

HERÄTTÄJÄ-YHDISTYS
PL 21, 62101 LAPUA
Puh. (06) 433 5700
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

Sunnuntai 10.7.2016

Päätösseurat 14.00

Kari Pekka Kinnunen

Minulla on käsissäni kaksi passia. Ei taida sinne kauas oikein näkyä, mutta tämä lienee meille kaikille tuttu, kahden maan kansalaisten juhlapassi. Se jää kohta muistoksi. Ja tässä toisessa kädessä minulla on EU:n punakantinen passi, minun passini, suomalaisen miehen passi, ja se on hyvin uusi.

Minäpä kerron teille siitä, miksi minulla on uusi passi. Tiedän, että tämä on joukkoa, joka ymmärtää, että tavallinen kertomus voi kertoa meistä ja hengellisestä elämästämme. Kerronpa siis passistani.

Minä olin valmistautumassa kotimatalle viime vuoden marraskuussa. Olimme vaimoni kanssa lomamatkalla ikuisessa kaupungissa, paikassa, minne väitetään kaikkien teiden johtavan. Tuo kaupunki ei siis ollut vielä se kultakaupunki tai taivaallinen Jerusalem, minne totisesti kaikkien tiet kerran johtavat, vaan olimme Roomassa ja lomamme oli loppumassa. Matkamme viimeisenä päivänä olin pakkaamassa matkalaukkuja hotellissa. Tavalliseen tapaan tarkastin, että kaapit olivat tyhjätkin ja matkadokumentit kunnossa. Tuossa ovat lentoliput ja lompakko... "Mutta hei, missäs on minun passini".

Tiedätte varmaan kokemuksesta, että kun jotakin kadottaa, sitä alkaa etsiä oikein tosissaan. Aluksi kertaan ne paikat, missä se voisi olla, ja sitten jatkaa yhä kiihkeämmin. Saman aamun retkellä se oli varmasti ollut olkalaukussani, koska olin tarvinnut sitä pääsylippujen lunastamiseen. Mutta nyt ei ollut missään taskussa, ei laukussa, ei laatikoissa, ei missään. Illalla kello puoli 11 oli pakko todeta: passini oli kadonnut tai varastettu, en tiedä, mutta poissa se on. Ja lentomme lähtisi seuraavana aamuna heti 7:n jälkeen! Voitte uskoa, että kahden maan kansalaista harmitti ja hermostutti! Miten pääsisin kotiin? Matkani vaellus oli muuttunut tunnusvirtemme sanoin "vaivaiseksi".

Siinä sitten hätäntynyt mies alkoi kierrellä puolen yön jälkeen koputtelemassa poliisiasemien ovilla. Mutta ne olivat kaikki jo kiinni menossa tai suljettuja. Apua kyllä luvattiin, mutta vasta aamulla klo 8:n jälkeen, jolloin paikat olisivat silloin auki. "Tervetuloa silloin", sanoivat englanniksi. Kolkuttavalle ei kuitenkaan avattu.

Hotellimme portieeri oli ainoa, joka suhtautui todella ystävällisesti asiaan. Hän antoi kopion hotelliin kirjautumisestamme, ja kun allekirjoitin paperin, jossa selostin, miten passini on kateissa, hän löi siihen hotellin leiman, allekirjoitti sen ja laittoi puhelinnumeronsakin, jos tullissa voisin päästä sen avulla kotimaahan. Kuiskasin aamuyöllä lapsenomaisen voimattoman rukouksen "kotiin tahdon" ja nukahdin sitten levottomaan uneen.

Miten sitten kävi? Täällähän minä olen, pääsin kotimaahan. EU:n jäsenmaan kansalaisena minut päästettiin passittomana kotimatalle Suomeen. Ei se niin vaikeata ollut, vaikka en tietenkään suosittele, että jättäkää passinne kotiin. Jälkeenpäin olen miettinyt, miten minun olisikaan passittomana käynyt, jos olisin ollut pakolainen ja etsimässä itselleni ja rakkaimmalleni turvapaikkaa ja uutta kotimaata. Tiedätte, että hyvin ei olisi käynyt, etuoikeutettu olin, kun pääsin.

Tämä lomakertomukseni ei ole mikään sankaritarina, kuinka vaikeasta tilanteesta selviää. Mutta se oli monen kiitollisuuden asia. Hotellimme "respan" värillinen työntekijä, joka kenties oli itsekin maahanmuuttaja Italiassa, teki kaiken mahdollisen yön tunteina. Poliisit vähän peittelivät kasvojaan, koska oli heidän kotiinmenoaikansa, eikä ollut mahdollista enää tehdä pientä paperia toisen pyynnöstä huolimatta. Olisi siis ollut täysin mahdollista ja oikeinkin, jos pykälän mukaan olisi toimittu, ettei minua ei

HERÄTTÄJÄ-YHDISTYS
PL 21, 62101 LAPUA
Puh. (06) 433 5700
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

olisi päästetty kotimatalle. Tiesin ruokavirren sanoin, et ”oikeut’ ei ole mulla”. Kun sitten istuin koneessa, taivaan sinessä, matkalla kotiin, tiesin vartin päästä laskeutuvani Seutulaan ja olevani kohta avaamassa oman kotini ovea, se tuntui upealta. Siivetön vanki maankin oli päässyt kotimatalle. Aavan meren tuolla puolen oli maa, joka oli kotimaa.

Jokaiselta matkalta saa yleensä jotain kotiin vietävää. Tärkeimpiä matkamuijtojamme eivät varmaan ole ne ostettavat, vaan meitä koskettaneet kertomukset ja sanat, tarinat, yksittäiset lauseet. Ne jäävät tekemään meissä työtään tällaisten juhlien jälkeen. Jotkut toki karisevat jo matkalla tien varteen jo kotimatalla; jotkut unohtuvat, elävät vain hetken meissä, ja usein arjen keskellä tulee muuta, tärkeämpää ajateltavaa. Mutta ehkä eväskoriimme tai -konttiimme tai nykyaikaisesti reppuun on saatu jotain matkaevääksi, jossa on samaa kuin Jeesuksen ruokkimisihmeessä. Saadut matkaevään palaset, vaikka murusetkin, tekevät kiitollisiksi ja saavat haluamaan jatkossakin samaa siunattua ravintoa. Noista itsekunkin reppuun jääneistä palasista ja muruista saattaa riittää ehkä vielä kotona jaettavaksi ja kotipaikkakunnan seuroissa kerrottavaksi niin, että murusilla, jotka viet mukana, enemmän kuin 5000 tulee ravituksi ja ylijäänyttäkin on vielä monta vasullista.

Millä sanoilla ja tavoilla Kristus on sinulle näillä juhlilla kirkastunut, miten Hän on sinua ravinnut ja siunannut? Paljolti Jumalan salaisuudet ovat vielä kasvua odottamassa, pilvien verhoamat. Mutta ottakaamme tuleville päivillemme tienviitaksi Jumalan pilvestä evankeliumitekstin mukaan kuulunut ääni: Kuulkaa minun rakasta Poikaani! Menkäämme sinne, missä halutaan kuunnella häntä ja kuulla häntä! Ja vielä jos osaisimme vaikkapa häntä seuratakin, olisihan se uskomaton lahja tälle maalle, maailmalle ja meille itsellemmekin.

Kuten alussa totesinkin, matka on alkamassa ja monet asiat siirtyvät muistojen joukkoon. Kaikki me tiedämme paikan armahan, rauhallisen ihanan, kotikullaksi kuitenkin kutsutun. Sinne nyt menemme, kotiin. Tiedämme, millainen se on, tuo linnamme tai matala majamme, tuo Rauhalamme tai Riitalamme. Se on samalla tavalla keskeneräinen ja haavoittuva kuin mekin. Mutta on se kuulkaa Jumalan suuri lahja, kun on ylipäättään täällä ajassa koti ja kotimaa, missä kotimme voi olla, että meillä on paikka minne pyrkiä, minne päästä ja minne tulla. Ihmeen hyvä, toivon mukaan, täältä on kotiin tulla, jos käyttää laulun sanoja.

Mieleeni nousee vielä vertauskuva. Meidän perheemme kesämökkinä on yli satavuotias vanha torppa. Siinä on sellainen ovi, että sisään tullessa täytyy kumartua. Ylpeänä ja rinta rottingilla sisään pyrkivänä lyön pääni oven kamanaan. Siksi minullakin on monta kuhmua päässä, muistutuksena. Kumartaen siihen pirttiin astutaan. Kun sinäkin täältä pääset kotiisi, kun astut kynnyksesi ylitse, et välttämättä lyö päätäsi kamanaan, mutta voit nöyrästi kumartaa ja kiittää Jumalaa siitä, että hän on antanut sinulle näin suuren lahjan kuin kodin, jota monella ihmisellä ei tänä päivänä ole. Ja samalla tavalla rukoilla ja kiittää Kristusta siitä, että hän on luvannut kulkea edellämme ja valmistaa meille sijan Taivaan kotiin, oman paikan ja juuri sinulle varatun. Ei sinne mennä omien voimien ja taitojen näyttökokeen kautta. Ei ole koetta siinä ennen porttia ja sitten sanota ”hyväksytty” ja ”hylätty”. Mutta sinä ja minä, me kaikki, jaksakaamme pitää toivon syrjästä kiinni, siitä, että Jumala olisi Pojassaan meille vaivaisille vaeltajille armollinen. Että hän avaisi taivaan portit meille.

Minä en tiedä miten sinä, mutta muistan elämässäni muutaman hetken, jolloin on ollut oikean vaikeaa tai oikein tärkeää pyydettävää, yleensä ne ovat olleet oikein vaikeita asioita, oma lapsi sairas tai jotain. Tavallisesti minä laitan kädet ristiin, mutta silloin kun on jotain tosi pyydettävää, niin polvistuu ja oikein sydämensä vuodattaa Jumalalle. Ja minä uskon, että kyllä Hän tietysti kuulee myös kädet ristissä tai vaikka kädet selän takana rukoilevaa. Mutta kun hänen kansansa oikein polvillaan pyytävät hänet jotakin, ei Hän porttia sulje, ei laita ovea tiukemmin kiinni, vaan avaa sen sepposen selälleen.

HERÄTTÄJÄ-YHDISTYS
PL 21, 62101 LAPUA
Puh. (06) 433 5700
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

Vanhan tapamme mukaisesti me polvistumme nyt Jumalamme eteen kertomaan hänelle tarpeemme ja kiitoksemme ja pyytämään siunausta kotimatkallemme ja elämämme loppumatkalle.

RUKOUS:

Hyvä Jumala, taivaallinen Isämme. Sinä näet meidät täällä rukoilemassa. Me kiitämme sinua tästä kokoontumisestamme täällä Vantaalla. Kiitos kaikista heistä, jotka ovat olleet järjestämässä näitä juhlia, kiitos kaikista talkoolaisista. Meistä on pidetty hyvää huolta, kuin taivaan kansalaisista, kuin enkeleistä. Kiitos Taivaan Isä niistä ystäväistä, jotka ovat tämän työn tehneet. Kiitos myös ystävien tapaamisista, kaikista heistä, joita saimme tervehtiä tai halata tai vaihtaa pari sanaa. Kiitos puheista, veisuusta, virsien sanoista. Kiitos puhuttelustasi ja kotimatkalle saamistamme matkaeväistä. Jos Jumala suot, niin anna meidän tavata toisiamme ensi vuonna Nilsiässä. Uudista meitä armollasi.

Me pyydämme, että me osaisimme auttaa mahdollisuuksiemme mukaan kaikkia kanssavaeltajiamme, olivat he sitten Suomen tai muiden maan kansalaisia. Anna meidän ja tämän kotimaamme näyttää rajamme ylittäneille todeksi sen, että he ovat Jumalan meille osoittamia sisaria ja veljiä, olipa heillä passia tai ei. Tee meistä suvaitsevia ja erilaisia kulttuureja kunnioittavia tämän maan, mutta myös maailman kansalaisia. Auta meitä sanoin ja teoin todistamaan Kristuksesta ylitse kaikkien rajojen.

Meidän koti-ikävämmä on myös isänmaahan, siihen maahan, jonka rajalle me kaikki kerran tulemme. Jumalan, Isämme maahan, sinun maahas. Vapahtajamme Jeesus Kristus, anna taivaallisen isänmaan olla kerran myös meidän kotimaamme. Omin voimin emme sinne pääse, emme sinne sisälle. Mutta kun tulemme rajapuomille, pyydäme, että katsahda meitä, niin kuin sinä katsoit mieheen, joka oli kieltänyt sinut; niin kuin sinä huomioit lämmöllä hurskaan joukon keskeltä huonoa elämää eläneen naisen; niin kuin sinä vielä katsoit häneen, joka kääntyi puoleesi omalla ristillään riippuen, ilman yhtään perustetta armon pyyntöönsä. Heidän ja kaikkien sinun puoleesi apua pyytävien kanssa me pyydämme, että otat meidät kerran kaikki luoksesi, vaikka meillä ei itsessämme ole oikeutta rajaa ylittää. Vaikka sellainen passi puuttuu. Siunaa hyvä Jumala meitä kotimatkallemme nyt ja matkojamme tulevina päivinä, elämistämme.

Herra siunaa meitä ja varjele meitä. Herra kirkasta kasvosi meille ja ole meille armollinen. Herra käännä kasvosi puoleemme ja anna meille sinun rauhasi.

Sinun olkoon kiitos nyt ja aina. Amen.